

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετρούμεν χρόνον
'στην γην έδραόμεν των Παρθενώνων.

'Ενθακόσα τέσσαρα και χίλια,
που θά 'βγουν λαοι με πειραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολυ.

Γράμματα και συνδρομαι—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μερην—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τηλεοπτι
ότι παλούμεν όσματα «Ρωμοποι» άνελιπι
με την άνάλογον τιμήν κ' έπισης άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αστά ταχυδρομειων τέλη.

Δέκα του μηνός 'Απριλη,
τρέχουν λυσάλεοι σκύλοι.

Πούντος όκτακόσα και σαρανταένα,
φεύγουνε δασκάλων μούτρα σπουδασιμένα.

**Φασούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—'Αγαπητέ μου Περικλή, μετά μικρόν σ' άφίνω.

Π.—Και που θά πάς;

Φ.—'Στην Κέρκυρα....

Π.— Γιατί δέν πάς 'στην Τήνο;

Φ.— Πάω τον Αυτοκράτορα να προσφωνήσω, βλάκα,

πουχει στρατούς, παραστρατούς, και τ ά γαλόνια πλάκα.

Πάω 'στών Αυτοκράτορα, τον Κάϊζερ τον πρώτον,

με κεραυνούς και με βροντάς μυρίων βαρελότων.

'Αναχωρούν κ' οι Βασιλείς,
φεύγουν κ' οι πρώτοι της Αύλης,
φεύγουν κ' οι μάγειροι, με κ' οι θαλαμηπόλοι,
φεύγουν θαρρα κ' τ ά Ψαρά κ' οι τής 'Ελλάδος στόλοι.

Φεύγει θαρρα κ' ό Ρατιμιπόρ, σπουδαίος διπλωμάτης,
με φεύγει κ' ό Πρωθυπουργός, ό πρώτος ό Κορριάτης,
ό δείξη τ ό λουστρίνι του και την νομπιλιτά του,
πάω κ' έγώ κοντά του.

Πάω να 'δω τ ό Μέν Ρεπό,
πάω τ ά δέντα να 'πώ
περι Μακεδονίας
και 'στών τής Γερμανίας.

Πάω να 'δω την Κέρκυρα, πουνοι και' όλα τρέλλα,
που μαινοβγαίνουν Κόντηδων πανύψηλα καπέλα,
που τόσα πρόσωπα 'ψηλά
πηγαίνουν για να γιάνουν,

κ' 'ήθελαν σώνει και καλά
Καίζινο να την κάνουν.

Πάω να 'δω παράταξιν, σφριγώσας προκυμαίας,
φώτα, κοντούς και θυρούς κ' αφήλας με σημαίας,
ν' άκούσω πατινάδες,
να 'δω και Σπιναδάδες,
και την Γαρίτσα την γνωστή και τ ό Ποντικονήσι,
που κάποιος Κόντες 'πήγαμε πουλιά να κυνηγήση.

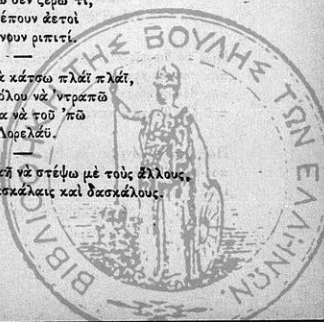
Λοιπόν σ' άφίνω, Περικλή, σ' έγκαταλείπω μόνον,
και τώρα φέρσε στολήν
'στών αδελφόν σου Φασούλην,
και κάμε τον αληθινόν Ούσαράν και Δραγγόν.

Θέλω πολέμων μουσικίας,
θέλω σημαίας Πρωσικίας,
θέλω στρατώνας και στρατούς
και δικεφάλους άετούς.

Θέλω κ' έγώ δέν ξερω τί,
που να τ ό βλέπου άετοι
και να παθαίνουν ριπιτί.

Πάω 'στών Αυτοκράτορα να κάτω πλάι πλάι,
και δίχως δήλου να ντραπω
σκοπεύω τόσα να τού 'πώ
και για την Αηρελέυ.

Π.— Πάω κ' έγώ τον Κοραή να τρέψω με τούς έλλους,
με Λύκεια, με μαθητάς, δασκάλειν και δασκάλους.

Ὁ Στάης τὸ διέταξε καὶ ὁ ἑλούς καὶ σ' ἐμένα....
Ἵπουργικὴ διαταγὴ καὶ ἑλα στεφανωμένα.

Φ.—Ἐσὺ λοιπὸν ἴσ' ὅν Κοραῖ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς Κορριάτες,
ὅπου ξεπαρδαλώθηκαν μὲ φέσταις καὶ παράταις.
Ἐσὺ στεφάνη, Περικλῆ, γὰρ τὸν σοφὸ τὸν Χιώτη
καὶ σύννεφ ἀπὸ σκίην,
καὶ ἐγὼ ἴσ' ὅν Ἀυτοκράτορα μὲ κρόνος Δὸν-Κισσώτη,
γρανάτεν οὐν κανόνεν.

Τὶ θαύματα, τί πράγματα,
τί κόσμος ἴσ' ὅ τὸ ποδάρι,
καὶ σὺ ἴσ' ὅ μ' ἔμπροστὰ ἴσ' ὅ τὰ γράμματα
καὶ ἐγὼ ἴσ' ὅ μ' ἔμπροστὰ ἴσ' ὅ τὸν Ἄρη.

Ἐσὺ μὲ τῆς γραμματικῆς
καὶ τὰ συντικῆ,
καὶ ἐγὼ μὲ τῆς πολεμικῆς
καὶ μὲ τὰ φονικά.

Ἐσὺ μὲ κάθε δάσκαλο καὶ καθεμὰ δασκάλα,
καὶ ἐγὼ μ' Ὀυσαάω στρατιάς,
ποῦ σὺν τοὺς ἄλλοις φρενιτιζῶ,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἐφιζῶν τὸ πένα καὶ τὸ πάλα.

Καιρὸς δὲν μένει, Περικλῆ... πρέπει ν' ἀναχωρήσω,
καὶ ἔταν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μὲ τὸ καλὸ γυρίσω,
τότε ποῦ λὲς ἀμφοτέροι καὶ οἱ δύο μας, φοριτῆ,
πᾶμε ἴσ' ὅ τὴν Τῆνο, ἴσ' ὅ τὸν Δαρνί, καὶ ἴσ' ὅ τὸν Δρομοκάτη.
Ἀναχωρῶ μὲ δίστομον ρομφακίαν ἀστραπῆς.
Π.—Χαιρετισμοὺς ἴσ' ὅ τὸν Καίζερ καὶ ἑκ μέρους μου νὰ πῆς.

Ὁ Περικλῆτος προσφώνων τὸν ἀνδριάντα τὸν κλεινόν.

Κοραῖ, μεγάλε Χιώτη, δεῦρο τοῦτο τὸ στεράνι
καὶ ἀπὸ μὲ τὸν μπελιδάνη.
Ἄπο τόσα ποῦ σκοροποῦν πανταχοῦ τῆς Ρωμιοσύνης
ἐνὰ δίδω καὶ πρὸς σὲ χάριν ἐλεημοσύνης.

Κύττα γύρω σου δασκάλικι, κύττα γύρω σου δασκάλου,
πληρεῖς νοῦ, παιδείας, κάλλους,
μὰ δὲν εἶδ' ἄν ἔγουν κάλους.
Κύττα γύρω τελετάς
καὶ τοσοῦτους μαθητάς.

Κύττα τί γραμμάτων πλοῦτους
μὰς ἐδώρησεν ὁ Πλάστης!...
ὁ καθίνας ἀπὸ τούτους
εἶναι καὶ ἑνὰ γλωσσολάστης.

Πῶς τὰ θεορεῖς ἀκίνητος τὰ Σγολικά συντάγματα;
πῶς στέκει κρῶ καὶ βουβὸ τὸ δόλιον μάρμαρό σου;
πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς τὰ σύγχρονά μας πράγματα,
ποῦ δὲν ἴθ' ἀβλέπεις ποτε καὶ μέσα ἴσ' ὅ τὸν νεῖρό σου;

Πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς καὶ τῆς κυριακῆς, Χιώτη,
ποῦ μέσῃ ἴσ' ὅ τὰ Συνεδρία γυροῦσιν ἴσ' ὅ τὸν πρῶτη;
Πῶς δὲν σηκόνεσαι καὶ σὺ νὰ ψάλλῃς ἀναστάσιμα,
νὰ πῆξῃ καὶ σ' ἑλὼν τὴν ἠερά,

ποῦ καὶ ἡ κυρία Κεχαγῆ
ζητεῖ καὶ πρὸς τὸ φύλον τῆς νὰ δίδονται παράτημα;

Πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς τῆς χειραφετημένας
καὶ πῶς δὲν σπᾶς τὴν πένα σου ἴσ' ὅ τὸν ἔμπροσθ' ἴσ' ὅ τὴν δικαίαν μας πέ-
[να];
Σῆκω νὰ ἄγῃς Συνεδριὸν ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας,
σῆκω νὰ ἄγῃς τρεχάματα καὶ τόσα σῆκω καὶ ἑλα,
στηρίζου ἴσ' ὅ τὸν χεῖρ μου καὶ ἑλα, σοφῆ, νὰ ἀκούσῃς
στηγομυθίας τῆς Παρρὲν μαζὶ μὲ τὸν Βιέλα.

Ἐλα νὰ ἀκούσῃς καθεμὰς καὶ καθενὸς τὴν γνώμην,
σῆκω νὰ ἄγῃς πῶς τὸν κρῖνον κρατοῦμεν τὸν χρυσόμαλλον,
καὶ εὐλόγει διδασκαλίσων καὶ διδασκάλων κήνην,
ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ γενῆ σὺν ἑνὰ ρῆμ' ἀνώμαλον.

Παρήγορον Συνεδριὸν καὶ κατὰ πάντα νίκη,
καὶ ἡ Καλλισπέρη συζητεῖ μαζὶ μὲ τὸν Γερδινη,
μὰ καὶ ἡ κυρία Φουντοκλή ποιητὰ ἀπαγγέλλει
καὶ ροδοδάκτυλος ἠὲς ἐλπίδων ἀνετέλλει.

Παρήγορον Συνεδριὸν... κανεὶς μὴ στέχη κλιών,
καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος παιδεύει ἐξορακίση πλέων.
Συνεδριὸν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν συνάμα
καὶ πρῶτον εἰς τὰ πρῶτα,
καὶ πᾶν τὸ δικτυωθὲν θὰ γίνῃ κατὰ γράμμα
χωρὶς νὰ λείψῃ γῆρα.

Συνεδριὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους ἐπιζήμιον,
καὶ τώρα, Κοραῖ κλεινέ,
γελοῖν μὲ κάθε κουνεῖ
βλέπε τὴν Ἀκρόδημιον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ Σγολικὸν Συνεδριὸν εἰς ὕψος μέξαιρες,
καὶ τόσα διελάλησαν οἱ πρῶτοι τῶν ἀρσενίων,
ὅπου καθεὶς ἀγράφματος μετ' οὐ πολλὸ θὰ ἔζηρ
τὴν γενικὴν πληθυντικὴν τῶν χλωίων καὶ τῶν χρῆστων.

Ἐσκιρτήσαν ἀπὸ χαρῶν ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι,
καὶ πῆρ' ἀπὸ τὸ Ταινικόν καὶ ἀπὸ τὸ Κακο-Σοῦλι
μὰς προσκυνούσιν, μὰς χαιρετοῦν, καὶ ἀπλόνουεν τὰ χεῖρα
ἴσ' ὅ τὸν δῶξῃς τὰ λημέρια.

Δασκάλου καὶ δασκαλίσεσις τετόνουεν τὰ ρουθονίκα,
καὶ ἡ κότες βγαίνουεν πετεινοὶ
καὶ εἶλοι σηκόνουεν τὴν φωνήν,
καὶ μόνον ποῦ δὲν ἴσ' ὅ τὸν βουλευταὶ μπαποσύνει.

Τέτοια μεγάλα θαύματα τὰ πρῆσμενες ποτε;
ζητοῦν τὴν εὐλογίαν σου σοφοὶ θεμιστοπόλι,
καὶ ἴθ' ἔλθω μὲ τὰς σηκίαις τῶν σοσοῦτο μαθηταί,
ὅπου ἴσ' ὅ τὸν μέλλον δὲν θὰ βγῶν ἀπ' ἀλλογενέτας εἶλοι.

Τὸ μάρμαρόν σου θεωρεῖ
πληθὸς σοφῶν ἀπειρών,
καὶ ἔμπροσθ' σου στεφανοφροεῖ
καὶ ὁ Στάης τῶν Κυθῆρων,
ποῦ τὸν ἐρωτογράφησαν ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα
νὰ μελῆν ἴσ' ὅ τὸν αἰώνων.

Ἐπῆρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ὁ κατὰ πάντα ζοφερός,